

[Christophersen.]

nomiske politik, og så redegjorde vi for, hvad det var for nogle problemer, som vi mente skulle løses. Jeg beklager, at ingen af de 3 ordførere – og øjensynlig heller ikke økonomiministeren – har i erindring, hvad vi skrev i det brev.

Jeg skal ikke polemisere med de 3 ordførere, men kun sige til dem, at det, som måske langt snarere kunne undre, det var, hvor invitationen blev af. Hvor blev invitationen fra regeringen af, hvor blev reaktionen fra regeringen af på dette brev? Der kom jo ikke nogen reaktion andet end den, at statsministeren klart afviste venstres opfordring, venstres tilbud. Statsministeren foretrak at nøjes med det, som man uden at fornærme statsministeren må kalde for et spinkelt og undertiden ganske usikkert flertal.

Der er nu yderligere kommet en klar regeringserklæring, som er optrykt i betænkningen, en klar erklæring, som viser, at regeringen ikke har haft noget ønske om at forhandle om en forbedring af den økonomiske situation på længere sigt ud over det, man allerede har aftalt i august måned. Det var vores anden forudsætning. Ud over at den forudsætning skulle opfyldes, at regeringen var interesseret i en forhandling, så måtte forudsæningen naturligvis være, at et pris- og lønstop skulle ledsages af en afgørende forbedring af augustforliget.

Hvad er det, som sker nu, hvor man nøjes med en isoleret lovgivning, hvor man ikke foretager sig noget ud over at gennemføre dette lovforslag og så i øvrigt holde fast ved, hvad man aftalte i august? Hvad er det, man lægger op til med denne lovgivning? Ja, det er først og fremmest en voldsom omkostningsekspllosion. Fra nu af og frem til 1. marts vil priserne ikke kunne stige, selv om vi ved, at der kommer omkostningsstigninger i form af en vis lønudvikling – den kan næppe hindres fuldkommen – og også i form af andre omkostningsstigninger, som i kraft af prisstoppet ikke må slå igennem i priserne. Når man så når frem til den 1. marts, så suppleres denne undertrykte omkostningsstigning jo med 3 dyrtidsportioner, sandsynligvis, den suppleres med resultatet af de overenskomstmæssige forhandlinger, den suppleres med gennemførelsen af en råenergiavgift, og den suppleres med virkningerne af den danske devaluering, som først vil slå igennem i løbet af foråret. Derfor er konsekvensen af denne isolerede lovgivning jo, at

man samler til bunke, man samler fra nu af og frem til 1. marts en lang, lang række omkostningsstigninger, og så skal de øjensynlig have lov til at eksplodere, samtidig med at man står lige over for en overenskomstfornyelse, lige over for vedtagelsen af et finanslovforslag med et meget betydeligt underskud. Det er efter vores opfattelse et uhyggeligt perspektiv. Det var på den baggrund, jeg sagde til økonomiministeren før, at jeg syntes, det var en meget letsindig erklæring, regeringen var kommet med, når den sagde, at den ikke ud over det her ville foretage sig noget som helst.

Økonomiministeren var lidt inde på i sit svar til mig, at man måtte ikke forestille sig, at man kunne gøre noget ved dyrtidsportionerne 1. marts, eller at man kunne gøre mere end det, man allerede havde gjort. Man kunne måske stille spørgsmålet sådan op til regeringen: ja men vil det sige, at regeringen vil acceptere, at der kommer en sådan kraftig omkostningsekspllosion den 1. marts? Betyder økonomiministerens udtalelser, at regeringen altså uden videre accepterer, at vi den 1. marts kan få stigninger i lønomkostningerne på måske 7, 8, 9 pct. suppleret med en lang række andre omkostningsstigninger? Vil regeringen bare uden videre godtage de alvorlige virkninger, det får på konkurrenceevne og dermed også på produktion og beskæftigelse?

Hr. Svend Haugaard spurgte, hvad det var, venstre ville. Han mente ikke, at vi i og for sig havde nogen begrundelse for ikke at ville medvirke til dette forslag. Jeg er ked af, at hr. Svend Haugaard – jeg forstår, det også gælder økonomiministeren – ikke har haft tid til i disse hektiske dage at læse, hvad venstre har skrevet i betænkningen. Jeg kan også forstå, man har glemt, hvad vi sagde i august måned, og hvad vi i øvrigt har sagt lige siden da, så jeg skal gerne gentage det her.

Det, som efter vores opfattelse er nødvendigt nu, er, at man prøver at forhindre den meget stærke omkostningsekspllosion den 1. marts, og at man ikke bare udsætter den. Det, som efter vores opfattelse er vigtigt, er, at man får en sikkerhed for, at der derefter de følgende år holdes en rolig omkostningsudvikling. Det er derudover, at man får bragt gældssætningen til udlandet under kontrol, for det vil den jo ikke være i 1977, hvor vi, som selv økonomiministeren i politisk-økonomisk udvalg har erkendt det, kommer til at stå med en gældsætning af næsten samme størrelsesorden